

ΛΙΜΝΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ
 ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
 « ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ-Ν.ΠΟΡΩΝ-Ν.ΑΓ.ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ & ΑΓ.ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΟΦΟΥ»

Ο ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Είναι μεγάλες οί προσπάθειες πού κάνουμε για να μπορέσουμε να αναπαύσουμε τό μάτι μας στην θέα μιᾶς φροντισμένης ἐμφάνισης. Ἐνδύματα μοναδικά, σχεδιασμοί πρωτότυποι, κοσμήματα πανάκριβα καί χρόνος ἀπεριόριστος; για να φθάσουμε στό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα. Για να φθάσουμε στον στολισμό τοῦ ἑαυτοῦ μας. Στό στολισμό πού ἐμεῖς ἐκλαμβάνουμε ὡς στολισμό, γιατί ἔτσι μᾶς εἶπαν, γιατί αὐτό ἐπικρατεῖ, γιατί αὐτό εἶναι ἀποδεκτό ἀπό τοὺς ἄλλους, γιατί αὐτό μᾶς κοσλακεύει καί νομίζουμε ὅτι μᾶς γεμίζει.

Τεθικά ὅμως ποιός θά μᾶς πεί τί εἶναι στολισμός; Ποιός θά μᾶς μάθει τί εἶναι στολίδι ἢ ποιός θά μᾶς τά δείξει; Ποιός θά μᾶς πεί ἂν πραγματικά ξέρουμε να στολιζόμαστε ἢ πότε εἴμαστε κι ἂν εἴμαστε στολισμένοι;

Ὁ στολισμός εἶναι μόνο ὕψικός ἢ μήπως ἔχουμε ἐφαρμογή

τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου πού λέγει: «ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καί ἡ καρδία ὑμῶν» Μτ. Στ-21.

Δηλαδή εὐκοῖλα ὑποδοσθωνόμαστε σ' αὐτό πού ἐπιθυμοῦμε καί ἀγαποῦμε. Ἄν ἀγαπήσαμε τό ἐφήμερο, τό παροδικό, τό πρόσκαιρο, τότε σίγουρα θά ἀναζητήσουμε τόν στολισμό μας μέσα στά ἐφήμερα, παροδικά καί πρόσκαιρα. Ἄν ὅμως πράγματι αὐτά ἀγαπήσαμε, τότε κυριαρχούμεθα ἀπό ἀντιφατικές καί συγκρουόμενες ἐπιθυμίες, διότι ἡ ἴδια μας ἡ φύση μέ κανένα τρόπο δέν ἀναπαύεται στό ἐφήμερο, καί παροδικό. Μήπως ζοῦμε στήν ἀπάτη τῆς ἐμπορευματοποίησης τῶν συναισθημάτων μας καί ὄχι στήν ἀγάπη τοῦ πραγματικοῦ στολισμοῦ;

Ὁ πραγματικός στολισμός εἶναι μέρος τοῦ ωραίου καί ἔχει διαχρονική ἀξία, γιατί τό ωραῖο δέν ἔχει ἡμερομηνία λήξης. Ὁ πραγματικός στολισμός δέ δημιουργεῖ ψυχική κόπωση ἢ ταραχή, ἀλλ' ἀντιθέτως τά ἀφαιρεῖ ἀπό ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν. Ὁ πραγματικός στολισμός ἀναπαύει τήν ψυχή, ἡρεμεῖ τήν σκέψη, ἀνανεώνει τίς δυνάμεις τῆς ὑπάρξεώς μας.

Ὁ πραγματικός στολισμός δέν ἔχει σχέση μέ τό χυδαῖο. Δέν ἐπικοινωνεῖ μέ τίς ἀνόητες ἐπεμβάσεις στή φύση μας πού τήν καταστρέφουν, ἀλλ' αὐτήν ἀναζωογονεῖ. Δέν ταραζει τό πνεῦμα, ἀλλ' αὐτό χαροποιεῖ. Δέν δημιουργεῖ ποθόκροτο ἐνθουσιασμό, ἀλλ' αὐτό συγκινεῖ καί ἀνεβάζει.

Δηλαδή τελικά πόσο ἔξυπνοι καί σωστοί εἴμαστε στή ζωή μας; Ἔχουμε γοῦστο, ἔχουμε αἰσθητική, ἔχουμε αἴσθηση τοῦ πραγματικοῦ στολισμοῦ ἢ εἴμαστε ἀνθρωποὶ μέ γοῦστα τῆς ὥρας;

Τί ἀξία ἔχει ὁ στολισμός πού θά μοῦ κλέψει, χρόνο, χρῆμα καί νεῦρα καί στό τέλος θά μ' ἔχει ἀφήσει μόνο μου στή φτώχεια τῆς ξεπεσμένης ἀξιοπρέπειάς μου;

Χάνουμε τόσα ποθλά γιά νά μείνουμε καί πάσι μέ τά ρίγα. Θέλομε νά στολισθοῦμ καί τελικά ἀστόρηστοι εἴμαστε, γιατί ὑποδοσθωθήκαμε στίς ἐπιθυμίες μας. Ἐπιθυμοῦμε τό ωραῖο καί καταλήγουμε στό ἀποκρουστικό. Ἀγαποῦμε τό ἀξιόλογο καί καταλήγουμε στό ἐξευτελιστικό. Ἀναζητοῦμε τό ἐντυπωσιακό καί φθάνουμε στό ἀνόητο, γιατί χάσαμε τόν στολισμό τῆς διαχρονικῆς ἀξίας τῆς ὑπάρξεώς μας καί καταλήξαμε νά εἴμαστε δοῦλοι ἐνός ἐφήμερου στολισμοῦ πού δέν ἔχει τίποτα νά μᾶς προσφέρει.

ΩΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΣΟΥ, ΚΥΡΙΕ;

ί νά πρωτοθαυμάσει κανείς, Κύριε, σ' αὐτόν τόν κόσμο πού ἡ ἀγαθότητα καί ἡ ἀγάπη σου δημιούργησε γιά νά κατοικήσουμε ἐμεῖς τά πλάσματά Σου.

Ἔβαλες ὅλη τήν δύναμη τῆς ἀγάπης Σου.

Κατέθεσες τό ἀπεριόριστο μέγεθος τῆς σοφίας Σου.

Ἐξέχεες τό πλήθος τῆς φιλανθρωπίας Σου καί μόνο μέ ἓνα Σου λόγο δημιούργησες τόν χῶρο καί τόν χρόνο, τόν ὕλη καί τήν ἐνέργεια καί μᾶς τά πρόσφερες, στολισμένα ὅσο τίποτε ἄλλο, γιά νά τά χαροῦμε καί νά τά ἀπολαύσουμε.

Ἐμεῖς ὅμως τόν πλούσιο αὐτό στολισμό ἴσως δέν τόν ἀξιοποιήσαμε σωστά. Ἐμεῖς τόν πλοῦτο τῆς φύσεως, τά ἀνθρώπινα χαρίσματα καί τήν μεγάλη τιμή νά ὀνομασθοῦμε παιδιά σου, τά περιφρονήσαμε.

Ἀξιοποιοῦμε τά πάντα μέσα στόν κόσμο αὐτό πού μᾶς ἔβαλες νά ζήσουμε, ὅπως θέλουμε. Ἐργαζόμαστε καί συμπεροφερόμαστε ὡς νά εἴμαστε τά ἀφεντικά αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Νομίζουμε ὅτι ὅλα πρέπει νά τά ἐξουσιάζουμε, ἐνῶ πρέπει μόνο νά τά διαχειρισθοῦμε, ὡς καλοί οἰκονόμοι καί διαχειριστές ξένων πραγμάτων.

Ἐσύ ὅμως, ἂν καί σέ ἀγνοοῦμε, ἂν καί κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, ἂν καί καταστρέφουμε ὅ,τι δέν κατασκευάσαμε ἐπιμένεις νά μᾶς δίδεις μηνύματα ἀγάπης καί φιλανθρωπίας. Ἐπιμένεις νά μᾶς καλεῖς κοντά Σου γιά νά χαροῦμε μέ τήν δική Σου παρουσία.

Ἀλήθεια, Κύριε, ἂν γιά μᾶς τοῖς ἁμαρτωλοῦς ἀνθρώπους ἔκανες ἓναν τόσο ὡραῖο κόσμο καί μᾶς τόν πρόφερες γιά προσωρινή κατοικία μας, τότε πόσο πιά ὡραῖος θά εἶναι ὁ κόσμος πού θέλεις νά προσφέρεις ὡς μόνιμη κατοικία σ' ἐκείνους πού θά θελήσουν νά ὀνομασθοῦν παιδιά Σου; Ἀμήν.

ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

«...δέν πρέπει νά ἀποκρύψω τήν ἀλήθεια γι' αὐτό καί ἔχω μεγάλη ἀπορία πῶς εἶναι δυνατόν νά ὀνομάζουν ἀθέους ἐκείνους πού ἔζησαν μέ σωφροσύνη καί παρετήρησαν πιό καθαρά ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους τήν πλάνη σχετικά μέ ἐμπαθεῖς θεούς. Βέβαια καί αὐτοί δέν κατενόησαν καθαρά τήν ἀλήθεια, ἀλλά ὑποπτεύθηκαν τήν πλάνη, πρᾶγμα πού δημιουργεῖ σωστές προϋποθέσεις γιά ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας.. Ἡ ἀθεία εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀμάθειας καί δεισιδαιμονία, ἀπό τά ὁποῖα πρέπει κανεῖς νά μένει μακριά». (Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως «ὁ Παιδαγωγός» Ε.Π.Ε. τομ. 1.σελ.75 24,2)

ΜΝΗΜΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὅποιος ἀπό τούς ἀνθρώπους φοβᾶται πολύ τόν θάνατο, γεννήθηκε μωρός, ἀφοῦ κανεῖς δέν μπορεῖ νά τόν ἀποφύγει.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ (ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ β.ΡΗ,12)

Μπροστά στόν θάνατο τῶν ἀγαπημένων μας παιδιῶν ἄς λέμε τά λόγια τοῦ Ἀναξαγόρου: **"ἤξερα ὅτι γέννησα ἕναν θνητό"**.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ (ΗΘΙΚΑ 474D)

Πένθησε μέ μέτρο τούς γνωστούς σου. Γιατί δέν ἔχουν πεθάνει, ἀλλά τόν ἴδιο δρόμο πού ὅλοι ἀναγκαστικά θά πάρουμε, αὐτοί τόν πῆραν πρῶτοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ (ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΡΚΔ,27)

Τό θάνατο κανένας δέν πρέπει νά φοβᾶται, ἐκτός ἂν εἶναι ἐντελῶς ἀνόητος καί δειλός. Τήν ἀδικία ὅμως πρέπει νά φοβᾶται. Γιατί, ἂν ἡ ψυχή φτάσει στόν Ἄδη μέ τό βάρος τῶν χειροτέρων ἀδικημάτων, θά εἶναι γι' αὐτήν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τίς συμφορές.

ΠΛΑΤΩΝ (ΓΟΡΓΙΑΣ 522E)

Τόν θάνατο τόν κάνει φοβερό ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι φοβερός.

Νά μή πεῖς, ὅταν ἀποθάνει κάποιο φιλικό σου πρόσωπο, ὅτι τό ἔχασα, ἀλλ' ὅτι τό ἐπέστρεψα. Πέθανε τό παιδί σου; Ἐπεστράφη. Πέθανε ἡ γυναίκα σου; Ἐπεστράφη. Ὅσο σοῦ δύναται νά τά ἔχεις φρόντιζέ τα, ὡς κάτι ξένο, ὅπως οἱ περαστικοί τό ξενοδοχεῖο.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ (ΕΧΕΙΡΙΑΙΟ V, XI).

ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΦΤΩΧΗ

Αύσκολα νά βρεθεῖ γυναίκα, πού νά ἔχει ἐπαινεθεῖ μέ τόσα ἐγκώμια, μέ ὅσα ὑμνεῖται ἡ διακόνισσα Ὀλυμπιάδα, ἡ ὁποία ἦταν πιστή συνεργάτης τοῦ κατατρεγμένου, ὅσο κανεῖς ἄλλος, μεγάλου ἀγίου, τοῦ ἱ.Χρυσοστόμου.

Γεννήθηκε τό 367 μ.Χ. Εἶχε μεγάλη φιαλανθρωπική δραστηριότητα καί ἦταν προικισμένη μέ πολλά σωματικά καί ψυχικά χαρίσματα. Νωρίς ἔμεινε ὀρφανή, ἀλλά καί νωρίς ἐπίσης ἔχασε τόν σύζυγό της Νεβρίδιο.

«Ἡ Ὀλυμπιάδα¹, εἶχε ὅλη τήν ἀρετή τῆς ἔνθεης πνευματικῆς ζωῆς. Ἦταν σεμνή καί μέ μεγάλο ζῆλο βιάδιζε τό δρόμο, πού ὁδηγεῖ στούς οὐρανούς. Ὁλον της τόν πλοῦτο² τόν μοίρασε στούς φτωχούς. Πρόσφερε σέ ἐκκλησίες, μοναστήρια, σέ φτωχοκομεῖα, σέ φυλακές καί μέ τίς ἐλεημοσύνες της ὅλη τήν οἰκουμένη κατέσπειρε.

Ἡ μακαρία Ὀλυμπιάδα ἔφθασε τό ἔσχατο ὄριο τῆς ταπεινοφροσύνης, ὅπου δέν μπορούσε νά ἐπινοήσει κάτι ἐπί πλέον. Ζωή χωρίς κενοδοξία, ἀπεριποίητη ἐμφάνιση, ἀπροσποίητη συμπεριφορά, πρόσωπο χωρίς καλλυντικά, σῶμα ἄυλο, σκέψη ταπεινή, φρόνημα ἄτυφο, καρδιά ἀτάραχη. Φτωχή σέ περιέργεια, πλούσια σέ ἀγάπη, καταπληκτική στήν συναναστροφή.

¹ Γράφει ὁ ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ ΕΛΕΝΟΠΟΛΕΩΣ μαθητής καί θαυμαστής τοῦ ἱ.Χρυσοστόμου.

² Ἐκτός ἀπό τό ρευστό χρῆμα, εἶχε καί ράβδους χρυσοῦ καί ἀργύρου. Εἶχε κτήματα, οἰκόπεδα καί σπίτια στή Θράκη, στή Γαλατία, στήν Καππαδοκία, στή Βιθυνία. Εἶχε ἐξοχικά σπίτια στήν Πόλη καί στά προάστια της.

Ἡ ἐνδυμασία της ἦταν τιποτένια, ἡ ἐγκράτεια ἄμετρη, ἡ σκέψη ἀπονήρευτη καί εὐθεία, οἱ ἐλπίδες της ἀνεξάντλητες, οἱ ἐλεημοσύνες ἀνεκδιήγητες. Ἦταν στόλιμα ὄλων τῶν πτωχῶν, νικήτρια τῶν πειρασμῶν καί ὁ ἐξευτελισμός τοῦ ἀπειροκάκου διαβόλου.

Ἐξῆσε μέ ἀμέτρητα δάκρυα νύχτα καί μέρα. Ἦξερε νά ὑποτάσσεται σέ κάθε ἄνθρωπο γιά τήν δόξα τοῦ Κυρίου. Μέ κάθε εὐλάβεια ὑποκλινόταν στούς ἐπισκόπους καί στούς ἀγίους. Σεβόταν ὄλους τούς πρεσβυτέρους, τιμοῦσε τόν κληρο, ἀγαποῦσε τήν ἄσκησι, ἐπαινοῦσε τήν παρθενία καί ἄντεχε τήν χηρεία. Ἀνέτρεφε ὄλα τά ὄρφανά, στήριζε τά γηρατεία, ἐπισκεπτόταν τούς ἀρρώστους, ἔκλαιγε γιά τούς ἁμαρτωλοῦς, καθοδηγοῦσε τούς πλανημένους.

Πολλές γυναῖκες τῶν ἀπίστων κατήχησε καί βοήθησε στίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς κι ἄφησε ἀληθιμόνητο ὄνομα καλωσύνης. Πολλοῦς δούλους ἀπό τή δουλεία τοῦς ἔφερε στήν ἐλευθερία καί τοῦς ἔκαμε ἰσοτίμους μέ τόν ἑαυτό της ἢ μᾶλλον γιά νά ποῦμε τήν ἀλήθεια ἐκεῖνοι ἦταν πιό περιποιημένοι στήν ἐμφάνισή ἀπό ἐκείνη, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε πιό εὐτελές φόρεμα ἀπό αὐτό πού φοροῦσε ἡ Ἁγία. Τά δικά της ροῦχα ἦταν πιό φτωχά κι ἀπό τά ροῦχα τοῦ πιό φτωχοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ γλυκύτητά της καί ἡ ἀπλότητά της ἦταν τέτοια πού ξεπερνοῦσε καί τήν ἀφέλεια τῶν μικρῶν παιδιῶν. Δέν ἤξερε νά κατηγορεῖ κανέναν οὔτε κι αὐτούς πού τήν ἐπίκραναν μέ τήν συμπεριφορά τους ἢ τήν πλήγωσαν μέ τόν κατατρεγμό τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγάπησε τόσο πολύ, τοῦ ἱ.Χρυσοστόμου. Πάντα στά μάτια της ὑπῆρχε κατάνυξη. Θά ἦταν πιό εὐκόλο νά στερεεύσουν οἱ πηγές τῶν βουνῶν παρά τά δάκρυα στά μάτια της τήν ὥρα τῆς προσευχῆς...

Ἄς μή νομίσει κανεῖς ὅτι στολιζῶ τά λόγια μου γι' αὐτήν τήν ἀπαθέστατη καί γεμάτη Πνεῦμα ἅγιο ἁγία γυναῖκα, τή σεμνοτάτη Ὀλυμπιάδα. Εἶμαι αὐτόπτης καί παρακολούθησα μέ τά μάτια μου τόν ἀγγελικό βίο της, ὡσάν νά ἦμουν γνήσιος πνευματικός της φίλος καί συγγενής της οἰκειότατος... Αὐτῆς τό βίο πολλοί κατατάσσουν στήν κατηγορία τῶν ὁμολογητριῶν, ἀφοῦ καί νά θανατωθεῖ κινδύνευσε στούς ἀγῶνες της. Καί σ' αὐτούς τοῦς ἀγῶνες τελείωσε τή ζωή της καί πῆρε τήν δόξα στόν ἀτελείωτο αἰῶνα, φέροντας στεφάνι καί χορεύοντας μέ τίς ἀκήρατες καί θεῖες ψυχές τῶν ὁμοίων της, πάντοτε κατανικῶντας καί παίρνοντας τίς ἀμοιβές ἀπό τό Δεσπότη Θεό γιά τά καλά ἔργα της».

Δέκα μῆνες μετά τό θάνατο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου κοιμήθηκε καί ἡ Ὀλυμπιάδα (408) στή Νικομήδεια καί ἐορτάζεται στίς 25 Ἰουλίου.

Ἐπάρχουν τάχα καί σήμερα τέτοιες γυναῖκες;

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ,

Πάντα ὁ ἄνθρωπος ψάχνει γιά νά βρεῖ τόν πνευματικό θησαυρό καί προσπαθεῖ νά ἀναπληρώσει τό κενό πού δημιούργησε στήν ψυχή του ἡ ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου. Τοῦ λείπει ἡ πνοή τοῦ Θεοῦ, ἡ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού ἔλαβε κατά τή δημιουργία του ἀπό τόν Θεό καί ἔχασε μέ τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων.

Ἡ ἀναζήτηση αὐτή τῆς χαμένης ἐπικοινωνίας τοῦ Θεοῦ, εἶναι πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στή δημιουργία τῶν διαφόρων θρησκειῶν. Ἀπό αὐτές τίς θρησκείες, ἄλλες δέν καταφέρνουν νά ξεπεράσουν τόν ὑλικό κόσμο καί λατρεύουν τήν κτίση παρά τόν κτίσαντα, εἶναι δηλ. εἰδωλολατρικές, ἄλλες καταφέρνουν νά ἐννοή-

σουν τόν Θεό ὡς πνευματική ὑπαρξη, ὑπερβατική καί ἀπρόσιτη, παραμένοντας ὅμως μακριά ἀπό τήν ἀληθινή γνώση Του καί χωρίς ποτέ νά μπορέσουν νά βροῦν μιά πραγματικά προσωπική ἐπαφή μαζί Του· καί ἄλλες κινουῦνται σέ διάφορες ἐνδιάμεσες περιοχές μέ ποικιλία ἐκφράσεων.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, εἶναι πρόσωπο, καί μόνο σέ μιά προσωπική σχέση-κοινωνία μέ τόν Πλάστη του μπορεῖ νά ἱκανοποιηθεῖ. Αὐτό δέ δέν ἐπιτυγχάνεται μέ μόνη τήν ἀνθρώπινη προσπάθεια, ἀλλά καί μέ τήν προσέγγιση τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο διά τῆς ἐνανθρωπήσεως. Αὐτό εἶναι ἓνα μυστήριο πού ξεπερνᾷ τόν νοῦ μας καί συγχρόνως εἶναι μιά πραγματικότητα πού τήν αἰσθανόμαστε μέ ὅλη μας τήν ὑπαρξη. Αἰσθανόμαστε νά μᾶς ἀναπαύει καί νά ἐκπληρώνει τίς προσδοκίες μας.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μιά θρησκεία πλάι στίς ἄλλες ἢ ἔστω καί καλύτερη ἀπό τίς ἄλλες, δέν εἶναι μιά ἀκόμη ἀνθρώπινη προσπάθεια, δέν εἶναι ἀποτέλεσμα κάποιας ἀνθρώπινη πρωτοβουλίας, εἶναι κάτι τό τελείως διαφορετικό, τό μοναδικό στήν ἀνθρώπινη ἱστορία: εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, ἡ φανέρωση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους. Εἶναι ὁ χῶρος ὅπου πραγματοποιεῖται ἡ ἐπανάσταση τῶν ἀνθρώπων μέ τόν Θεό, ὅπου δίνεται ἡ θετική ἀπάντηση στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ γιά σωτηρία. Ἔτσι, ἐνῶ ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ὡς κοινό χαρακτηριστικό ὅτι ἀποτελοῦν ἀνθρώπινες προσπάθειες γιά νά φθάσουν τόν Θεό, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κατάβαση καί ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ γιά νά κάνει μέ τή Χάρη Του τόν ἄνθρωπο Θεό.

Γι' αὐτό ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἀνταγωνίζεται τίς θρησκείες καί τίς αἱρέσεις μέ μισαλλοδοξία καί φανατισμό, παρά μόνο μέ τό ὄπλο τῆς Ἀλήθειας, μέ τόν πόνο καί τήν ἀγάπη γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ δύναμη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ κοσμική ἰσχύς καί δύναμη, ἀλλά ἡ δύναμη τῆς Ἀλήθειας. Ἔτσι στήν Κωνσταντινούπολη σήμερα π.χ., μετά ἀπό αἰῶνες πού ἔχει ἐπικρατήσει ἕνας ἄλλος πολιτισμός καί ἄλλη θρησκεία, τά σπουδαιότερα μνημεῖα παραμένουν ὁ Ἱερός Ναός τῆς Ἀγίας Σοφίας καί ἡ Ἱερὰ Μονή τῆς Χώρας, μέ τίς θαυμάσιες ψηφιδωτές εἰκόνες της. Ἐπειδή δέν εἶναι ἀπλά καλλιτεχνικά δημιουργήματα, ἀλλά δημιουργήματα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐμπεριέχουν ὅλη τήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καί τό σωτήριο βίωμά Της, προσφέρονται ἀδιάκοπα πρὸς ἀνάπαυση κάθε ἀληθινοῦ ἀναζητητοῦ καί ὑποδηλώνουν ἄφωνα καί διαρκῶς τόν ἀληθινό νικητή.

Ἀνάμεσα στήν πολυεθνική σημερινή κοινωνία μέ τόν τεχνοκρατικό, ἐγωιστικό καί ἀτομικιστικό δυτικό πολιτισμό καί ἀνάμεσα στίς ποικίλες θρησκείες καί αἱρέσεις, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀνθρώπινα ἀσθενής καί ἀδύναμη, παραμένει ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή γιά κάθε ἄνθρωπο πού θέλει νά εἶναι τίμιος μέ τόν ἑαυτό του καί νά ποθεῖ τήν Ἀλήθεια*.

* «Ἡ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ» ΑΡΧΙΜ. ΤΥΧΩΝΟΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
Ι.Μ.ΣΤΑΥΡΟΝΙΚΗΤΑ ΑΓ.ΟΡΟΣ 1991 ΣΕΛ.24-26

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΜΑΣ ΜΕΛΕΤΗ

Η Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

70

ΕΙΣΑΓΩΓΗ***Γ. Η ΕΝΔΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΜΦΙΩΝ**

β. **Τό ἰ.ὠράριον ἢ ὀράριον**⁷. Ὀνομάζεται ἔτσι ἐκ τοῦ ὠραῖζω, κάνω κάτι νά εἶναι ὠραῖο καί συμβολίζει τόν στολισμό τοῦ διακόνου μέ τήν θεία δόξα. Ἀκόμη συμβολίζει τίς πτέρυγες τῶν ἀγγέλων πού ὑπηρετοῦν τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτό τήν στιγμή τῆς θείας κοινωνίας τό φορᾶ σταυροειδῶς μιμούμενος τοὺς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι περιίπτανται κατακαλύπτοντας τά πρόσωπα καί τά πόδια αὐτῶν ψάλλοντες τό Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος⁸. Στηριζόμενο δέ μόνο στόν ἓνα ὦμο, τόν ἀριστερό, συμβολίζει τήν μερική λειτουργική διακονία πού ἔχει, ἀφοῦ ἀργότερα ὡς ἱερεὺς θά φέρει αὐτό καί στοὺς δύο ὦμους ὡς ἐπιτραχήλιο. Τά ἱερατικά κείμενα δέν ἀναφέρουν κάποια εὐχή κατά τήν ἐνδυση τοῦ ὠραρίου. Μερικοί ὅμως ἔχουν τήν παράδοση παλαιότερων κληρικῶν καί λέγουν τά λόγια τοῦ Κυρίου μας: **«εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος»**. Μρκ.9.35 Λέγουν δέ τήν εὐχή αὐτή ἐνθουμούμενοι τήν διακονία τῶν ἀγγέλων οἱ ὁποῖοι μέ τά συμβολικά πτερά τους πετοῦν γιά νά ὑπηρετήσουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

γ. **Τό ἰ.ἐπιτραχήλιον**⁹. Ἡ ἴδια ἢ λέξη ἐπιτραχήλιον δηλώνει τό ἱερατικό ἄμφιο πού ἔχει ὡς στήριγμα τόν τράχηλο. Εἶναι δέ ὅπως εἶπαμε τό ὠράριο τοῦ διακόνου πού τώρα τοποθετεῖται γύρω ἀπό τόν τράχηλο.

* * * Περὶ λήψη ὁμιλιῶν πού ἐκφωνοῦνται κάθε Πέμπτη στὰ Ἐνοριακά Πνευματικά Κέντρα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Πλαταμῶνος, Ἁγ.Μαρίας Ν.Πόρων, Ν.Ἁγ.Παντελεήμονος καὶ Ἁγ.Γεωργίου Λόφου.

⁷ Ἀνήκει μόνο στόν διάκονο.

⁸ Ἀρχιεπ. Θεοφάνους Ἐνθ.ἀν. Γ/ΙΖ 321α

⁹ Ἀνήκει στόν ἱερέα καί τὸν ἐπίσκοπο.

λο τοῦ ἱερέως καί παριστᾶ τήν κατερχομένη τελεστική χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού καθιστᾶ τόν ἱερέα ἱκανό νά τελεῖ τά ἱερά μυστήρια. Χωρίς τό ἐπιτραχήλιο ὁ ἱερεύς δέν μπορεῖ νά τελέσει κανένα ἱ.μυστήριο. Ἀκόμη τό ὅτι κρεμᾶται γύρω ἀπό τόν τράχηλο τοῦ ἱερέως δηλώνει ὅτι εἶναι κάτω ἀπό τόν ζυγό τῆς ὑποταγῆς εἰς τόν Μ.Τελετάρχη Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος τελεῖ τά ἱ.μυστήρια. Χωρίς τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἱερεύς δέν μπορεῖ νά τελέσει τίποτα. Κανένα μυστήριο δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό ποιός εἶναι ὁ ἱερέας, ἀλλά ἀπό τό ἂν τό μυστήριο τελεῖται μέ τήν παρουσία τοῦ Κυρίου πού ἐκδηλώνεται διά τοῦ ἐπιτραχήλιου⁶.

Δηλαδή τώρα μποροῦμε νά καταλάβουμε ὅτι ὁ Κύριός μας ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν ταπεινώθηκε μόνο μέ τό νά γίνει ἄνθρωπος, ἀλλά ταπεινώνεται κάθε φορά στήν θεία λειτουργία ὅταν τήν τελεῖ ἀνάξιος ἱερεύς, διότι πρέπει καί διά τῶν χειρῶν τῶν ἀναξίων νά τελεῖται τό θαῦμα τῆς μετουσιώσεως τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Κάτω- κάτω τό ἐπιτραχήλιο ἔχει δύο σειρές μέ κρόσια. Συμβολίζουν τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων, τά ἄνω, καί τούς ἐν ζωῇ εὐρισκομένους ἀνθρώπους, τά κάτω, πού ἡ σωτηρία τους ἐξαρτᾶται ἀπό τά ἱερά μυστήρια καί τίς προσευχές πού τελεῖ ὁ ἱερέας.

Φορῶντας ὁ ἱερέας τό ἐπιτραχήλιο λέγει τήν εὐχή: «**Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ ἐκχέων τήν χάριν αὐτοῦ ἐπί τούς ἱερεῖς αὐτοῦ· ὡς μύρον ἐπί κεφαλῆς, τό καταβαῖνον ἐπί τήν ὄαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ· πάντοτε· νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν**». Ἡ εὐχή αὐτή εἶναι μέρος τοῦ 132 Ψαλμοῦ, πού λέγεται καί |†dhs tv°n a|nabaumn°n. «**Ἴδού δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό; 2 ὡς μύρον ἐπί κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρὼν, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὄαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ· 3 ὡς δρόσος Ἀερμῶν ἢ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών· ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος**».

Δύο εἶναι οἱ λόγοι πού ἀναφέρεται ὁ ψαλμός αὐτός:

Πρῶτον διότι ὁ ψαλμός ἐγράφη ἀπὸ τὸν προφήτη Δαυΐδ ἀκριβῶς ὅταν ὅλες οἱ φυλές τοῦ Ἰσραὴλ γκρέμισαν τὰ μίση καί τὸν φθό-

⁶ Συμεῶν ἀερχιεπ. Θεολογικῆς. Ἐνθ.ἀν. Γ/ΚΑ.σ321β

νο πού ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους, ἐνώθησαν καί συμφιλιώθηκαν μεταξύ τους καί μετά ἦλθαν καί ἀποδέχθηκαν τόν Δαυΐδ ὡς βασιλέα (Β' Βασ.5.1). Ἔτσι μέ τόν ψαλμό αὐτό δείχνει ὁ ἱερεὺς ὅτι εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ἐνότητα τῶν πιστῶν καί ὅτι δέν πρέπει ὁ ἴδιος νά γίνεται ἀφορμή διχασμῶν, φθόνων καί ζήλειας. Ὅπως τό ἐπιτραχήλιο εἶναι δύο ταινίες ἐνωμένες κατά μήκος στό μέσον.

Δεύτερον εἶναι ψαλμός πού ἀναφέρεται στίς περιπτώσεις ἐκεῖνες πού στήν Παλαιά Διαθήκη ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ ἱερέως ὁ ὁποῖος ἐχρίετο μέ τό "ἀγαθόν ἔλαιον" καί τό ὁποῖον ὅπως ἔπιπτε πάνω στό κεφάλι του τόν ἔλουε ὀλόκληρο μέχρι τό ἄκρο τῶν ρούχων του.

δ. Ἡ ἰζώνη³. Ἡ ἰζώνη εἶναι ἐνδεικτικό τῆς διακονίας πού προσφέρει ὁ ἱερέας ὑπηρετῶντας τόν λαό στήν σωτηρία του διά τῶν ἱ.Μυστηρίων. Δεικνύει δηλαδή στόν ἱερέα ὅτι πρέπει νά μιμηθεῖ τόν Κύριο ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τήν διακονία γιά τή δική μας σωτηρία. Μιά διακονία πού δέν θά τελειώσει ποτέ διότι καί μελλοντικά στήν Βασιλεία Του θά μᾶς διακονεῖ, ἀφοῦ λέγει: «**Περιζώσεται γάρ, λέγει, καί ἀνακλινεῖ αὐτούς καί παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς**» Λουκ.12.37. Φορῶντας ὁ ἱερέας τήν ἰζώνη λέγει: «**Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ περιζωννύων με δύναμιν, καί ἔθετο ἄμωμον τήν ὁδόν μου· πάντοτε· νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν**». Λέγοντας τήν εὐχή ὁ ἱερέας ὁμολογεῖ ὅτι, ἀφ' ἐνός μὲν ὁ ἴδιος δέν ἔχει καμμία δύναμη στήν ἐπίτευξη τῆς ἱ.Μυσταγωγίας (**Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ περιζωννύων με δύναμιν**), ἐπομένως ὅ,τι ἐπιτελεῖ γίνεται μέ τήν δύναμη τοῦ Κυρίου, ἀφ' ἑτέρου ὑπενθυμίζει στόν ἑαυτό του (**καί ἔθετο ἄμωμον τήν ὁδόν μου**) ὅτι ἡ καθαρότητά του καί ἡ καταλληλότητά του γιά νά ἐπιτελέσει τήν ἀναίμακτον θυσία δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν του ἀρετῶν, ἀλλά κάτι πού δίδεται ἀπό τόν Κύριο γιά προσφορά ὑπό τοῦ ἱερέως τῆς ἀναίμακτου θυσίας⁴. Ἡ εὐχή αὐτή εἶναι καί πάλι τοῦ προφήτου Δαβίδ τήν ὁποία ἀπηύθυνε πρὸς τόν Κύριο μετά τήν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του καί ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαούλ, ὁ ὁποῖος τόν κατεδίωκε γιατί τόν ζήλευε καί τόν φθονοῦσε, φοβούμενος μή τυχόν καί τοῦ πάρει τήν Βασιλεία. Εἶναι ὁ Ψαλμός 17 ὅπου λέγει μεταξύ ἄλλων: «**2 Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου. 3 Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ρύστης μου.... 32 ... καὶ τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; 33 ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου... 36 καὶ ἔδωκάς μοι ὑπερασπισμὸν σωτηρίας**».

ε. Τὰ ἰεπιμάνικα⁵. Ἐκ τῆς ὀνομασίας τους καταλαβαίνει κα-

³ Ἀνήκει στόν ἱερέα καί τόν ἐπίσκοπο.

⁴ Ἁγ. Συμεῶν ἀρχιεπ. Θεσβ. ἱερέως. Ἐνθ. ἀν. ΓΙΚΒ' σ. 322α

⁵ Ἀνήκουν καί στοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης.

νείς ότι είναι εκείνα τά ιερατικά άμφια πού τοποθετούνται αντίστοιχα στον καρπό του δεξιού και άριστερου χεριού και πάνω από τά άκρα των μανικιών του ίστιχαρίου για να τά συμμαζεύει. Θυμίζουν δέ ότι ο ίδιος ο Κύριος αυτόπροσώπως μέ τά ίδια του τά χέρια ανέλαβε τήν λύτρωση και τήν σωτηρία του ανθρώπινου γένους.

Φορώντας τα λέγει ξεχωριστές εϋχές για τό κάθε χέρι.

● Γιά τό δεξιό λέγει: «**Η δεξιά σου, Κύριε, δεδόξασται εν ισχύϊ· ή δεξιά σου χείρ, Κύριε, έθραυσεν έχθρούς· και τῷ πλήθει τής δόξης σου συνέτριψας τούς ύπεναντίους**». Τά λόγια αυτά τά είπαν, σέ προσευχή, ο Μωϋσής και όλος ο λαός των Ισραηλιτών άμέσως μετά τήν, διά τής Έρυθράς Θαλάσσης, θαυματουργική λύτρωσή τους από τά χέρια των Αιγυπτίων (Έξοδ. 15.1-7).

Τά ίδια εκείνα λόγια λέγει και ο ιερέας τώρα γιατί και πάλι ο Θεός μās λύτρωσε από τήν καταδυνάστευση των νοητών Αιγυπτίων πού είναι οί δαίμονες και μās διασώζει βοηθώντας μας να περάσουμε τήν ταραγμένη θάλασσα τής ζωής μας και να βγοϋμε στην ασφάλεια τής Βασιλείας του Θεού.

Όπως τότε λοιπόν τό δεξί χέρι του Θεού, πού όπως αναφέραμε (τεϋχος 64) είναι ο Ιησοϋ Χριστός, έσωσε τον Ισραήλ, μέ τήν διάβαση τής Έρυθράς θαλάσσης έτσι και τώρα τό ίδιο δεξί χέρι του Θεού μās σώζει μέ τήν αναίμακτη θυσία Του, πού είναι τό νέο θαϋμα τό όποιο μās οδηγεί στην σωτηρία τής αιώνιου ζωής μας.

● Γιά τό άριστερό λέγει: «**Αί χειρές σου έποίησάν με και έπλασάν με, συνέτισόν με και μαθήσομαι τās έντολάς σου**» (Ψαλμ 118,73. Δηλαδή ο ιερέας στό ένα του χέρι μνημονεύει τον Θεό Πατέρα πού όλα τά ενεργεί διά του Υιού του και τώρα έρχεται ειδικά να θυμηθεί τον Ιησοϋ Χριστό. Τόν ένθυμείται δέ μέ τά έργα πού ποιεί όχι μόνο για τήν σωτηρία του ανθρώπου, αλλά για τήν δόξα του ανθρώπου πού είναι πρώτα ή πλάση των πρωτοπλάστων για να γίνουν Θεοί, αλλά και οί έντολές του πού κι αυτές πάλι μετά τήν πτώση οδηγούν τον άνθρωπο στην θέωση όταν φυσικά τις εφαρμόζει. ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ
ΜΑΧΗΣ ΠΟΥ ΔΙΔΕΙ Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ
ΜΙΣΟΥΣ, ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΑΡΙΣΗΣ
π. ΘΕΟΛΟΓΟΥ
(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ 02-10-94)

ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ ΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ

Μίαν άψευδη πραγματικότητα μās ύπενθύμισε άπόψε ό γέροντας και ιδιαιτέρως τήν ύπεγράμμισε. Ότι δηλαδή χωρίς τήν εύλογία του Θεου ούτε ξεκινάει ούτε τελειώνει κάποιο έργο.

Έπιτρέψατέ μου έπειδή ό λόγος περί εύλογίας, νά αναφερθώ εις τό μικρό νησί πού έχω τήν καταγωγή μου, τή Νίσυρο. Φτωχό νησί, ιταλοκρατούμενο. Όλα τά σκέπαζε ή φτώχεια και ή μιζέρια. Έκει πού βρίσκαμεν άγάπην και ειρήνην κι άπό όπου άντλούσαμε δύναμη ήταν ή Έκκλησία του Θεου. Άγράμματος ιερεύς, θεοφοβούμενος όμως. Κι ό φείλουμε πολλά σ' αυτόν, προπαντός έγώ.

Ό λόγος περί εύλογίας. Νά σās πώ κάτι πού, αν και πέρασαν πολλά χρόνια, δέν τό ξεχνώ και συγκινοῦμαι βαθύτατα και τώρα έξηγώ πώς ό κόσμος αυτός της έποχής μου, κάτω άπό τίς συνθήκες αυτές έζησε, έπέζησε και έμεγαλούργησε γιατί ειχε προπαντός τήν εύλογίαν του Θεου.

Δέν ειχε ύπόγεια νερά, ή Νίσυρος, τό νησί μας, όμως νερά ειχε και έχει. Στέρνες, κάθε σπίτι ειχε μιά και δυό

κι ἂν ἔβρεχε ὁ καλὸς Θεὸς εἶχαμε νερό. Τό χειμῶνα καλὰ τὰ περνούσαμε, τό καλοκαίρι δέν εἶχαμε ὑπόγεια νερά, δυσκολευόμασταν. Κάποτε δέν εἶχαμε οὔτε νά πιοῦμε, ιδίως ὅταν πηγαίναμε στά χωράφια. Τί συνέβαινε τότε; Ἔ, στό σπίτι ἅμα εἶμασταν ἔ, λίγο νερό θά βρῖσκαμε.

Στά χωράφια ὅταν πηγαίναμε συνέβαινε τοῦτο· Δέν εἶχαμε νερό νά πιοῦμε. Εἶχε κάτι μεγάλα βράχια κι εἶχαν κοιλώματα τὰ βράχια αὐτά. Τό χειμῶνα ἔπεφτε νερό καί γέμιζαν τὰ κυλώματα αὐτά. Τώρα ἀπό τὰ κοιλώματα αὐτά προσέξατε, ξέρετε ποιοί ἔπιναν; Ὅλα τὰ ἔρπετά καί τὰ φίδια ἀκόμα. Ναί, ἀλλά ἔπρεπε νά πιοῦμε κι ἐμεῖς, μά δέν εἶχαμε ἄλλο νερό. Καί τί θά κάνουμε; Πηγαίναμε, τό ἴκανα κι ἐγώ, κάναμε τόν σταυρό μας καί λέγαμε· **Πίνει ὁ Χριστός, πίνει ἡ Παναγιά, πίνουν χίλια πρόβατα, πίνω κι ἐγώ μαζί τους.** Πίναμε, κι ὅσες φορές πίναμε δέν πάθαμε τίποτα παρ' ὅτι ἦταν θολό τό νερό ἀπό τό πέρασμα τῶν ἔρπετῶν.

Ἐναφέρθη ὁ γέροντας καί εἰς τό εὐλογῆσαι σπόρον. Ἐνα ἄλλο ὥραϊο ἔθιμο. Τά Δωδεκάνησα ἦταν καί εἶναι ὑπό τήν ἐπίδραση τοῦ Πατριαρχείου. Καί εἶχαμε αὐστηρές, αὐστηρότατες ἀρχές. Τώρα καί ἐκεῖ δυστυχῶς ἐκάμφθησαν αὐτά. Προκειμένου λοιπόν νά βγοῦμε στήν σπορά κατὰ μῆνα Ὀκτώβριο περίπου, ὅπως παντοῦ, γινότανε τό ἔξῃς ὥραϊον. Προηγεῖτο Θεία Λειτουργία εἰς τήν ἐκκλησίαν καί μετὰ βγαίναμε στήν πλατεῖαν, μίαν ὥραιοτάτην πλατεῖαν, εἰδικῶς κατασκευασμένην· ἦταν τό κέντρο τοῦ νησιοῦ, τοῦ χωριοῦ καί τί ἐγινόταν; Ἐβαζε ὁ ἱερεὺς ἓνα τραπέζι εἰς τό μέσον τῆς πλατείας. Ἐβαζε τό ἱερό Εὐαγγέλιο ἐπάνω, ἔβαζε καί δύο κηροπήγια καί ἐν τῷ μεταξύ ὅλος ὁ κόσμος, κάθε νοικοκύρης καί κάθε νοικοκυρά ἔπαιρνε τούς σπόρους· τό σιτάρι, τό κριθάρι, τὰ φασόλια, τὰ μπιζέλια, τὰ ὄσπρια γενικά, τὰ ρεβύθια, τὰ καρύδια, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ σύκα, τὰ σταφύλια ὅλα αὐτά καί κάθε νοικοκύρης ἐγέμιζε ἓνα ξύλινο πιάτο, πινάκιον καί τό ἔφερνε ὁ καθένας καί τό τοποθετοῦσε στό κέντρο τῆς πλατείας. Σιγά - σιγά γέμιζε ἡ πλατεία ὀλόκληρη μέ αὐτά τὰ πινάκια. Γύρω - γύρω ἦταν ὥραιες, εἰδικῶς θέσεις πέτρινες καί καθόταν ὅλος ὁ κόσμος. Ἦταν μυσταγωγία ὀλόκληρη.

Γινόταν ὁ ἀγιασμός καί μετὰ τόν ἀγιασμόν, ἀφοῦ ἔψαλλε ὄλος ὁ κόσμος μαζί μέ τόν ἱερέα, μετὰ πήγαινε κάθε πατέρας, κάθε νοικοκύρης ἀσπαζόταν τό χέρι τοῦ ἱερέως, ἔπαιρνε τό πινάκιον μέ τούς σπόρους, πήγαινε στό σπίτι, τά ἀνακάτευε μέ τούς ἄλλους σπόρους πού ἦταν μέσα στό ἀμπάρι καί τότε ἄρχιζε ἡ σπορά. Δέν εἶχε κανένας τό δικαίωμα νά ἀρχίσει προηγουμένως τήν σπορά. Ὅλα αὐτά μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μεγαλώσαμε ἡμεῖς στά χρόνια ἐκεῖνα καί ἔτσι τά χρόνια αὐτά καί τά νησιά αὐτά, τά δώδεκα νησιά ἔμειναν χωρίς ὑλικά ἀγαθά ἀλλά μέ τό ἕνα ὑλικό ἀγαθό πού λεγόταν Θεός καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἔχουμε κάθε λόγο λοιπόν νά ζητοῦμε τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καί νά τήν προκαλοῦμεν καί νά τήν προσελκύουμε τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ κυρίως μέ τήν συνεπή καί ὁμορφη καί ἅγια ζωή μας. Ἀναφέρθη ὁ γέροντας καί στά μηχανογραφικά τῶν παιδιῶν μας αὐτές τίς ἡμέρες. Ἔχουν γοῦστο τά παιδιά. Ἄν ξέρατε πόσα πέρασαν ἀπό τή μητρόπολη καί πόσα περνοῦν μέχρι καί σήμερα καί ἔρχονται τά καημένα μέ χτυποκάρδι καί ζητοῦν τήν εὐλογίαν. Νά τό εὐλογήσουμε καί βέβαια εὐλογοῦμε καί τό χαρτί ἀλλά τό σωστό πρέπει νά εὐλογοῦμε τό παιδί τό ἴδιο. Καί δέν παύουμε, εἶναι μιὰ εὐκαιρία πού μᾶς δίνετε νά λέμε στά παιδιά, **νά εὐλογῆσει ἡ Ἐκκλησία τήν προσπάθειά σου ἀφοῦ προηγουμένως ὁμῶς κι ἐσύ θά κάνεις στό ἀκέραιον τό καθῆκον σου.** Ἀλλοίμονο ἐάν ἐπαναπαύεστε σ' αὐτό ὅτι μιὰ καί εὐλόγησε ὁ δεσπότης ἢ εὐλόγησε ὁ ἱερεὺς ὅλα θά πᾶνε καλά. Μπά, ποιός σου τό εἶπε αὐτό; **Θά κάνεις τό καθῆκον σου ἀπαραιτήτως. Δέν τό κάνεις, μή περιμένεις. μήν περιμένεις προκοπήν καί ἐπιτυχίαν.** θά κάνεις τό καθῆκον σου ὡς ἂν τό πᾶν νά ὀφείλεται εἰς τήν ἀγάπην καί τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καί τότε, τότε, τί τότε; **Τότε θά δεχθεῖς ὅ,τι στείλει ὁ Θεός** κι ἄς τό προσέξουμε ἀγαπητοί μου αὐτό. Οἱ γονεῖς πού ἔχετε παιδιά ὄχι ὅπωςδήποτε πρέπει νά περάσεις. Ὅπως θέλει ὁ Θεός. Ὅ,τι θέλει ὁ Θεός.

Ἐτοιμάσου νά δεχθεῖς κι ἐσύ κι ὁ γονεὺς, καί ἡ μητέρα καί ὁ πατέρας καί τό παιδί, ἐτοιμάσου νά δεχθεῖς ὅ,τι στείλει ὁ Θεός ἀνάλογα μέ τόν κόπον σου καί τή θυσία σου καί τήν ἐργασία πού ἔκανες. Μέ αὐτά ἤθελα νά τονίσω ὅτι δηλαδή πραγματικά χωρίς τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά περιμένουμε τίποτα τό σπουδαῖο, τίποτα τό θετικό. Ἄς τόν παρακαλοῦμε νά μᾶς τήν δίδει τήν εὐλογίαν αὐτήν καί νά εὐλογεῖ καί τά σπίτια μας καί τά ἔργα μας καί τίς προσπάθειές μας καί τίς ἐνέργειές μας καί τόν τόπο μας. Ὁ Θεός νά μᾶς εὐλογεῖ τώρα καί εἰς τοὺς αἰῶνας.

**«ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΟΙΘΝΕΓΟΥΜΕ
ΕΝΘ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ
ΜΑΣ ΟΙΘΝΕΓΟΥΝ.
ΟΣΟ ΠΙΟ ΚΑΘΟΥΣ
ΟΙΘΝΕΓΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΣΟ
ΟΙΓΩΤΕΡΟΙ ΘΑ ΣΕ
ΑΠΕΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ.»**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Η Σ Α Ϊ Α Σ

	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ	ΕΦΑΛΛΑΙΟ	ΣΤΙΧΟΣ
Δ	4 - 8	Α.	1 - 9
Τ	5 - 8	Α.	10 - 19
Τ	6 - 8	Α.	20 - 31
Π	7 - 8	Β.	1 - 10
Π	8 - 8	Β.	11 - 21
Δ	11 - 8	Γ.	1 - 11
Τ	12 - 8	Γ.	12 - 26
Τ	13 - 8	Δ.	1 - 6
Π	14 - 8	Ε.	1 - 10
Π	15 - 8	Ε.	11 - 20
Δ	18 - 8	Ε.	21 - 30
Τ	19 - 8	ΣΤ.	1 - 13
Τ	20 - 8	Ζ.	1 - 12
Π	21 - 8	Ζ.	13 - 25
Π	22 - 8	Η.	1 - 10
Δ	25 - 8	Η.	11 - 22
Τ	26 - 8	Θ.	1 - 12
Τ	27 - 8	Θ.	13 - 20
Π	28 - 8	Ι.	1 - 19
Π	29 - 8	Ι.	20 - 34

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡ. ΠΝΕΥΜ. ΚΕΝΤΡ. ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓ. ΓΡ. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ. Ν. Θ. Κ. ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι. Μ. ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

ΤΗΛ. 2410 612 948 *ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ*

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΛΑΡΙΣΗΣ «ΜΕΛΑΝΟΣ»